

VIURE ENS COSTA LA VIDA

Fa anys que vivim una ofensiva sostinguda contra les condicions de vida de la classe treballadora. Treballar ja no garanteix viure amb dignitat, cobrar un salari no assegura accedir a un habitatge digne. La productivitat millora, però la jornada laboral es manté. Els beneficis empresarials baten rècords, però els salaris queden estancats. El PIB puja, però la precarietat s'estén.

L'habitatge s'ha convertit en un bé inaccessible per a molts de nosaltres: avui, el cost mitjà per accedir a una llar supera el 50% dels ingressos. Mentre els grans especuladors concentren cada cop més propietats, les treballadores som condemnades a uns lloguers impagables, a viure endeutats, a patir pisos en mal estat o a no poder-nos independitzar.

Aquesta ofensiva no s'atura en l'habitatge i els salaris, també s'estén sobre els serveis públics que sostenen la vida quotidiana. El sistema sanitari i l'educació pública pateixen un procés de desmantellament progressiu: infrafinançament crònic, precarització de les plantilles i processos creixents d'externalització, mentre el negoci privat guanya terreny. Mentrestant, els diners públics es dediquen a l'augment de la despesa militar per lliurar guerres que fan pujar encara més els preus.

Ens diuen que aquesta és la legislatura de l'habitatge, o que l'economia va millor que mai. Però, a la realitat, els treballadors no hem notat res de tot això i seguim patint per viure dignament.

Però els últims mesos també hem viscut coses esperançadores.

La comunitat educativa ha fet vagues històriques. La pagesia ha aconseguit paralitzar autopistes i ports per dir prou. I les manifestacions per l'habitatge han aconseguit obligar als governs a fer lleis que no volien fer. Aquests mesos hem vist com només lluitant podem aconseguir millorar les nostres vides. Ara és l'hora de redoblar la lluita.

PER AIXÒ EXIGIM:

JORNADA LABORAL DE 35 HORES SETMANALS

PROHIBICIÓ DE LES HORES EXTRAORDINÀRIES ESTRUCTURALS

Reduir la jornada significa repartir el treball i combatre l'atur, millorar la salut, la qualitat de vida i la conciliació.

AUGMENT DE L'SMI I LES PENSIONS MÍNIMES FINS ALS 1.500 €

El salari mínim ha de garantir condicions de vida dignes. Avui no ho fa.

VINCULAR L'AUGMENT DELS SALARIS A L'IPC

Per una part molt important de la població treballadora, el lloguer o hipoteca absorbeixen entre el 40% i el 60% dels ingressos, però la seva ponderació en l'IPC és insuficient, generant una distorsió entre inflació oficial i cost real de la vida.

BAIXADA PER LLEI DELS PREUS DE LLOGUER

S'han de vincular els preus a la realitat salarial de la classe treballadora.

ESTABILITAT HABITACIONAL

L'accés a l'habitatge no pot estar sotmès a la incertesa permanent.
Exigim contractes indefinits i la prohibició de desnonaments sense alternativa.

LIMITACIÓ EFECTIVA DE LES COMPRES ESPECULATIVES

Els pisos i les cases han de servir per viure-hi.
Cal prohibir totes les compres d'habitatge amb finalitat especulativa.

DRETS SINDICALS EN HABITATGE

Reclamem el reconeixement dels sindicats d'habitatge com a interlocutors legítims, així com la protecció efectiva del dret d'organització i de vaga de lloguers.

AQUESTES MESURES SÓN EL MÍNIM PER PODER VIURE DIGNAMENT.

**I SI NO ES COMPLEIXEN, ELS TREBALLADORS I TREBALLADORES SABEM QUE TENIM
A LES NOSTRES MANS LA CONVOCATÒRIA D'UNA VAGA GENERAL,
QUE DEMOSTRI QUE SENSE NOSALTRES RES FUNCIONA.**

NI SALARIS PEL TERRA NI HABITATGE PELS NÚVOLS. CAP A LA VAGA GENERAL!